

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 587

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 27 august 2007

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 644 din 28 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004

2-3

Decizia nr. 650 din 28 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă

4-5

Decizia nr. 652 din 28 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (1) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 78 alin. (8) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

5-6

Decizia nr. 653 din 28 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 21, 22, 28, 29, 30, 31 și 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și pentru

abrogarea unor prevederi din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă

7-8

Decizia nr. 655 din 28 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării

9-10

Decizia nr. 656 din 28 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (5), art. 180¹ alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat.....

10-12

Decizia nr. 662 din 4 iulie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 4 din Codul de procedură penală

12-14

Decizia nr. 664 din 5 iulie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală

14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 644

din 28 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004, excepție ridicată de Loredana Bursuc în Dosarele nr. 566/30/2006 și nr. 5.561/30/2006, Ambrozie Duca în Dosarul nr. 5.665/30/2006 și Petru Juravle în Dosarul nr. 3.698/30/2006 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal partea Gheorghe Toloș, lipsă fiind autorii excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în Dosarele nr. 272D/2007, nr. 287D/2007, nr. 604D/2007 și nr. 608D/2007 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Partea prezentă este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarelor nr. 608D/2007, nr. 604D/2007 și nr. 287D/2007 la Dosarul nr. 272D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

După încheierea dezbaterilor se prezintă Florin Kovacs, avocatul autorilor excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 566/30/2006, Încheierea din 12 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.561/30/2006, Încheierile din 27 februarie 2007, pronunțate în Dosarele nr. 5.665/30/2006 și 3.698/30/2006, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004.** Excepția a fost ridicată de Loredana Bursuc, Ambrozie Duca și Petru Juravle.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate, prin faptul că prevăd interdicția de înstrăinare pe timp de 10 ani a terenurilor, contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece se face o aplicare retroactivă a Legii nr. 341/2004 și în ceea ce privește regimul aplicabil terenurilor dobândite potrivit Legii nr. 42/1990, lege abrogată de Legea nr. 341/2004. În continuare, se arată că textul de lege criticat contravine și art. 44 din Constituție, prin aceea că scoate din circuitul civil terenurile dobândite potrivit Legii nr. 341/2004. De asemenea, se arată că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 341/2004 contravin și prevederilor art. 16 din Constituție, deoarece se realizează o discriminare între persoanele care au dobândit terenul potrivit Legii nr. 42/1990, fără obligația neînstrăinării acestuia pe durata a 10 ani, și cele care au dobândit terenul potrivit Legii nr. 341/2004, grevat de această obligație de neînstrăinare. Totodată, se consideră a fi încălcate și prevederile art. 21 din Legea fundamentală.

Tribunalul Timiș — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că dispoziția de lege criticată stabilește reguli ce se aplică pentru perioada în care Legea nr. 341/2004 își produce efectele, respectiv de la momentul intrării în vigoare și până la încetarea aplicării sale într-una dintre modalitățile legale, ceea ce respectă principiul neretroactivității legii consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție. Cât privește critica referitoare la îngrădirea accesului liber la justiție, se arată că stabilirea de către legiuitor, în funcție de motive obiective avute în vedere, a unor reguli privind circulația juridică a terenurilor respective, în sensul scoaterii în afara circuitului civil pentru o perioadă determinată, nu reprezintă îngrădirea dreptului unei persoane de a se adresa instanței judecătorești pentru apărarea drepturilor, libertăților și a intereselor sale legitime. De asemenea, nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 341/2004 contravin prevederilor art. 44 din Constituție.

Avocatul Poporului arată că dispoziția de lege criticată dispune numai pentru viitor și nu este aplicabilă situațiilor anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 341/2004, fără a încălca principiul neretroactivității prevăzut de art. 15 din Constituție. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 16 din Constituție, se arată că dispozițiile de lege criticate se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Cât privește invocarea prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată, se arată că interdicția prevăzută de legiuitor este conformă prevederilor art. 44 alin. (1) teza a doua din

Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 20 iulie 2004, cu următorul cuprins: „*Persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b), precum și la art. 4 alin. (1) beneficiază, pe lângă indemnizația calculată conform prevederilor art. 4, și de următoarele drepturi: [...]*

g) atribuirea, în limita posibilităților, în proprietate și cu clauză de neînstrăinare timp de 10 ani de la data dobândirii, a 10.000 m² de teren în extravilan și 500 m² de teren în intravilan — acesta din urmă pentru destinația de locuință, dacă nu a avut sau nu are în proprietate un alt spațiu locativ.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 309 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 305 din 8 mai 2007, răspunzând unei critici identice, Curtea a constatat că textul de lege supus controlului de constituționalitate instituie o incapacitate temporară de înstrăinare a terenurilor, situate în extravilan și în intravilan, ce au fost dobândite în temeiul Legii nr. 341/2004. Această interdicție temporară de înstrăinare reprezintă o limitare a unuia dintre atributele dreptului de proprietate, și anume dispoziția. Limitarea este în deplină conformitate cu prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege*”. Așa fiind, conform art. 61 alin. (1) din Constituție, Parlamentul, ca „*unică autoritate legiuitoare a țării*”, are dreptul de a decide instituirea unei asemenea interdicții temporare de înstrăinare.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut că formula redacțională a textului de lege dedus controlului de constituționalitate nu oferă temei unei atare critici, întrucât nu conține în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv și nici nu rezultă din textul criticat că acesta ar urmări să producă efecte retroactive, textul urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a Legii nr. 341/2004.

În legătură cu invocarea încălcării principiului egalității în drepturi prevăzut de dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea observă că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

De asemenea, Curtea a constatat că prin dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 341/2004 a fost reglementat un caz de scoatere temporară din circuitul civil a terenurilor cu care au fost împroprietăriți cetățenii aparținând unei categorii sociale, așa cum aceasta a fost definită prin lege, iar nu un caz de îngrădire a liberului acces la justiție. De altfel, este de observat că excepția de neconstituționalitate nu a fost invocată de beneficiarul dreptului de proprietate grevat în modalitatea arătată, ci de reclamanta - pârâtă, care, tocmai în baza liberului acces la justiție, a formulat acțiunea în cauza dedusă judecării.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004, excepție ridicată de Loredana Bursuc în Dosarele nr. 566/30/2006 și nr. 5.561/30/2006, Ambrozie Duca în Dosarul nr. 5.665/30/2006 și Petru Juravle în Dosarul nr. 3.698/30/2006 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 650

din 28 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Șerban Miluță în Dosarul nr. 20.808/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 20.808/99/2005, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Șerban Miluță într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs declarat de autorul excepției împotriva unei sentințe civile a Judecătoriei Răducăneni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin dispozițiile criticate se realizează o discriminare gravă, care duce la restrângerea drepturilor recurenților în ceea ce privește posibilitățile acestora de a-și asigura apărarea în fața instanțelor superioare.

Tribunalul Iași — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile criticate sunt constituționale, așa cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, așa cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, astfel cum s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 396/2005.

Președinții celor două Camere nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 305 din Codul de procedură civilă, modificate prin art. I pct. 7 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004, cu următorul cuprins: „*În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbaterilor.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 alin. (1) și (2) privind liberul acces la justiție, ale art. 148 referitoare la integrarea în Uniunea Europeană și ale art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă — raportate la prevederile art. 16 și 21 din Constituție — Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 475/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 23 iunie 2006. Cu acel prilej, Curtea a statuat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege, iar, conform art. 129 din Legea fundamentală, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii. Din analiza celor două texte constituționale rezultă că reglementarea condițiilor și a procedurii de exercitare a căilor de atac se stabilește prin lege.

Totodată, Curtea a reținut că instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară principiului liberului acces la justiție sau dreptului la un proces echitabil, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Atât în sistemul nostru procesual, cât și în alte țări, legea poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita posibilitatea folosirii anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, cum sunt probele, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prevederilor art. 148 alin. (1) și (2) privind integrarea în Uniunea Europeană și ale art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind libertatea de întrunire și asociere, Curtea constată că aceste prevederi nu au incidență în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Șerban Miluță în Dosarul nr. 20.808/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 652

din 28 iunie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (1)
din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 78 alin. (8)
din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (1) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 78 alin. (8) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Bălășoiu cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (1) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 78 alin. (8) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Gheorghe Bălășoiu în Dosarul nr. 9.673/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă consilierul juridic Florentina Hagiolu pentru partea Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse. Lipsesc autorul excepției și părțile Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului și Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile care obligă cadrele didactice de a se pensiona doar la sfârșitul anului școlar sau universitar au ca scop ocrotirea interesului general, respectiv asigurarea continuității procesului de învățământ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.673/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate, permițând pensionarea cadrelor didactice numai la sfârșitul anului școlar, obligă la muncă forțată, iar majorarea punctajului de pensie numai pentru cei care au realizat stagii de cotizare după pensionare îngreșează exercițiul drepturilor celor care anterior pensionării au realizat un stagiul de cotizare mai mare decât cel minim obligatoriu. Pentru aceste motive, solicită abrogarea art. 127 alin. (1) din Legea nr. 128/1997 sau modificarea acestuia în sensul ca „orice cadru didactic să se poată înscrie la pensie oricând în timpul anului școlar” și completarea art. 78 alin. (8) din Legea nr. 19/2000 „în scopul ca și cotizanții care au realizat mai mulți ani de muncă și cotizare față de maximumul cerut de anexa nr. 3 la lege să beneficieze de punctajul suplimentar de 3,60% puncte, indiferent de când au fost acumulați acești ani suplimentari, înaintea sau după ieșirea la pensie”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu obligă la muncă forțată și nu îngreșesc exercițiul vreunor drepturi. În acest sens, arată că prevederile art. 127 alin. (1) din Legea nr. 128/1997 sunt justificate de necesitatea asigurării continuității procesului de învățământ. De asemenea, arată că dispozițiile art. 78 alin. (8) din Legea nr. 19/2000 nu încalcă, prin sistemul de calcul impus, prevederile art. 42 și art. 53 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, consideră că art. 127 alin. (1) din Legea

nr. 128/1997 nu instituie o constrângere la desfășurarea unei munci forțate sau obligatorii, având în vedere complexitatea și importanța activității cadrelor didactice în cadrul procesului de învățământ care are ca unică formă organizatorică anul școlar sau universitar. De asemenea, arată că efectele prevăzute de textul de lege criticat nu sunt *ope legis*, deoarece drepturile și obligațiile au ca izvor însuși acordul liber de voință al părților, expresie a principiilor de bază în cadrul raporturilor juridice de muncă.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că întreruperea activității cadrelor didactice înainte de terminarea anului școlar ar perturba buna desfășurare a procesului instructiv-educativ, iar condițiile de majorare a punctajului nu pun în discuție restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 127 alin. (1) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 16 iulie 1997, precum și ale art. 78 alin. (8) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, modificate prin pct. 23 al articolului unic din Legea nr. 338/2002 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 25 iunie 2002.

Aceste texte de lege au următorul conținut:

— Art. 127 alin. (1) din Legea nr. 128/1997: „*Personalul didactic poate fi pensionat numai la data încheierii anului școlar sau universitar.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (1) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 78 alin. (8) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Gheorghe Bălășoiu în Dosarul nr. 9.673/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

— Art. 78 alin. (8) din Legea nr. 19/2000: „*Asigurații care, după îndeplinirea condițiilor de pensionare pentru limită de vârstă, reglementate de prezenta lege, contribuie o anumită perioadă la sistemul public, regăsindu-se în una dintre situațiile prevăzute la art. 5, beneficiază de majorarea punctajului realizat în această perioadă cu 0,3% pentru fiecare lună, respectiv cu 3,6% pentru fiecare an suplimentar.*”

În opinia autorului excepției dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 42 și ale art. 53 din Constituție, referitoare la interdicerea muncii forțate, respectiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 127 alin. (1) din Legea nr. 128/1997 nu impun munca forțată, ci stabilesc una dintre condițiile speciale de înscriere la pensie a unei categorii de titulari ai dreptului la pensie aflate într-o situație specială, respectiv înscrierea la pensie a cadrelor didactice numai la terminarea anului școlar. Stabilirea unor condiții sau criterii speciale pentru acordarea drepturilor de asigurări sociale, în considerarea situației deosebite în care se află anumite categorii de beneficiari, fără a aduce atingere dreptului însuși, intră în competența exclusivă a legiuitorului, potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție.

De altfel, Curtea observă că art. 127 alin. (1) din Legea nr. 128/1997 nu conține o interdicție absolută, având în vedere că alin. (2) al aceluiași articol prevede posibilitatea pensionării cadrelor didactice și în timpul anului școlar, pentru motive întemeiate și cu aprobarea inspectoratului școlar. Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că regula generală referitoare la pensionarea cadrelor didactice numai la terminarea anului școlar este justificată și cerută de interesul general legat de asigurarea continuității, fără perturbări, a procesului instructiv-educativ. În acest sens este și Decizia nr. 352 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 24 august 2005.

În ceea ce privește art. 78 alin. (8) din Legea nr. 19/2000, Curtea constată că acest text de lege prevede, la modul general, dreptul tuturor asiguraților, care după îndeplinirea condițiilor de pensionare pentru limită de vârstă mai contribuie la sistemul public o anumită perioadă, de a beneficia de majorarea punctajului realizat în această perioadă, fără a face distincție între situațiile în care contribuția suplimentară s-a realizat înainte sau după înscrierea la pensie. Astfel, susținerile autorului excepției potrivit cărora acest text de lege nu ar fi aplicabil persoanelor care au realizat stagiul de cotizare suplimentar anterior datei înscrierii la pensie sunt neîntemeiate.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 653

din 28 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 21, 22, 28, 29, 30, 31 și 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și pentru abrogarea unor prevederi din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și pentru abrogarea unor prevederi din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, excepție ridicată de Eniko Moldovan și Robert Moldovan în Dosarul nr. 46.401/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă consilierul juridic Florentina Hagiolu pentru partea Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse. Lipsesc autorii excepției și partea Guvernul României, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că prevederile art. I pct. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2003, la care se referă în mod special critica de neconstituționalitate, nu sunt aplicabile autorilor excepției, întrucât Eniko Moldovan a intrat în concediu pentru creșterea copilului până la 2 ani înainte de data de 31 decembrie 2003.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, sens în care arată că dispozițiile de lege criticate au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, care reglementează în mod diferit acordarea concediului și a indemnizației pentru creșterea copilului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 46.401/3/2005, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări**

socială și pentru abrogarea unor prevederi din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă. Excepția a fost ridicată de Eniko Moldovan și Robert Moldovan într-o cauză ce are ca obiect cererea de obligare a Guvernului României și a Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse la plata unor daune materiale și morale pentru adoptarea unor reglementări legale discriminatorii.

În motivarea excepției autorii acesteia susțin că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2003 și toate articolele de lege modificate prin această ordonanță au produs o gravă discriminare între părinții care au început efectuarea concediului pentru creșterea copilului până la doi ani înainte de data de 1 ianuarie 2004 și cei care au început efectuarea concediului după această dată.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată. În acest sens, arată că prin noua reglementare a bazei de calcul a indemnizației pentru creșterea copilului legiuitorul a urmărit aplicarea cu prioritate a principiului egalității de tratament a asiguraților în ceea ce privește dreptul copilului la protecție socială, precum și a principiului solidarității sociale conform căruia participanții la sistemul public de pensii își asumă reciproc obligații și beneficiază de drepturi pentru prevenirea, limitarea sau înlăturarea riscurilor sociale prevăzute de lege. De asemenea, arată că dispozițiile de lege criticate nu sunt aplicabile autorilor excepției, drepturile acestora la concediu și indemnizația pentru creșterea copilului până la 2 ani născându-se anterior datei de 31 decembrie 2003.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât dispozițiile de lege criticate nu mai sunt în vigoare, fiind abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005.

Avocatul Poporului consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2003 nu contravine prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută în ipoteza normelor sale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și pentru abrogarea unor prevederi din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 17 martie 2003, și aprobată prin Legea nr. 577/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 2004.

Curtea constată că autorii excepției de neconstituționalitate critică Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2003 pentru faptul că aceasta contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 49 privind protecția copiilor și a tinerilor.

În opinia autorilor excepției, actul normativ criticat instituie un tratament juridic discriminatoriu în privința acordării indemnizației pentru creșterea copilului pentru mamele care au început efectuarea concediului pentru creșterea copilului înainte de data de 1 ianuarie 2004, în comparație cu cele care au solicitat acordarea concediului după această dată.

Față de acestea, Curtea reține că obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2003 a fost modificarea Legii nr. 19/2000, lege din care au fost modificate sau completate numeroase articole prin cele 35 de puncte ale art. I. Dintre acestea, prin punctele 21, 22, 28, 29, 30, 31 și 35, actul normativ criticat a adus modificări dispozițiilor referitoare la concediul și indemnizația pentru creșterea copilului până la 2 ani, respectiv până la 3 ani a copilului cu handicap, cuprinse

în art. 98, art. 99, art. 122, art. 125, art. 129, art. 133 și art. 194 din Legea nr. 19/2000. Art. II, III, IV și V din ordonanță conțin dispoziții tranzitorii și finale.

Prin urmare, Curtea constată că, în realitate, critica de neconstituționalitate privește numai aceste reglementări ale ordonanței, restrânse la tratamentul juridic diferențiat în privința indemnizației acordate în raport cu data la care titularul a început concediul pentru creșterea copilului, anterior ori după data de 1 ianuarie 2004.

Examinând excepția de neconstituționalitate a acestor texte de lege, Curtea reține că, anterior sesizării sale, problemele legate de concediul și indemnizația pentru creșterea copilului au fost reglementate după o concepție diferită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 7/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 17 ianuarie 2007. Potrivit art. 28 alin. (2) din această ordonanță, *„Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă prevederile referitoare la concediul și indemnizația pentru creșterea copilului, cuprinse la art. 98, 99, 121, 122, 123, 125, 125¹, 129 și 138 din Legea nr. 19/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, și cele ale art. 79 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, precum și orice alte dispoziții contrare.”*

Rezultă că, începând cu data de 1 ianuarie 2006, niciuna dintre dispozițiile legale criticate nu mai este în vigoare, iar dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 nu pot avea nicio incidență în situațiile în care concediul pentru creșterea copilului s-a efectuat ori a început anterior datei de 1 ianuarie 2004, așa cum este cazul în speță.

Așadar, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 21, 22, 28, 29, 30, 31 și 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și pentru abrogarea unor prevederi din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, excepție ridicată de Eniko Moldovan și Robert Moldovan în Dosarul nr. 46.401/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 655

din 28 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 137/2002, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lactis” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 9.510/2006 al Tribunalului Iași — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate respectă dreptul părților la un proces echitabil, precum și dreptul la apărare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.510/2006, **Tribunalul Iași — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 137/2002**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lactis” — S.A. din Iași în cauza ce are ca obiect judecarea cererii formulate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului pentru restituirea unei sume de bani acordate cu titlu gratuit.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 40 din Legea nr. 137/2002, care prevăd un regim special pentru instituțiile statului ale căror acțiuni se judecă „de urgență”, permit instanței judecătorești investite cu judecarea unor astfel de cauze să nu stăruie în aflarea adevărului, creând o situație de inegalitate în favoarea unei instituții a statului, aceasta putând să abuzeze de dreptul său. Astfel, textul de lege criticat contravine prevederilor art. 21 alin. (3), ale art. 24 și art. 44 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Iași — Secția comercială apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, având în vedere că instituirea unei proceduri speciale pentru judecarea cu celeritate a anumitor cauze nu afectează dreptul părților la apărare și la un proces echitabil.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră că prevederile legale criticate nu

încalcă niciunul din textele constituționale invocate în susținerea excepției. Mai mult, prin procedura rapidă de soluționare, textul legal vine în aplicarea principiului celerității.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece nu aduc atingere dreptului părților la un proces echitabil și nici dreptului la apărare, iar prevederile art. 44 din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, dispoziții care, în urma modificării lor prin Legea nr. 556/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 22 decembrie 2003, au următorul conținut:

— Art. 40. — „(1) *Cererile prin care se atacă o operațiune sau un act prevăzut de prezenta lege, de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare, precum și de celelalte legi speciale din domeniul privatizării ori se valorifică un drept conferit de acestea sunt de competența secțiilor comerciale ale tribunalelor și se judecă de urgență și cu precădere, cu citarea părților.*

(2) *Dacă sunt motive întemeiate pentru care părțile nu sunt în măsură să își prezinte apărările în mod complet, instanța va putea, în mod excepțional, să acorde un singur termen în cunoștință de cel mult 5 zile, pentru aceste motive.*

(3) *Instanța este obligată să pronunțe hotărârea în termen de 3 zile de la închiderea dezbaterilor și să comunice părților hotărârea în cel mult 5 zile de la pronunțare.”*

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor tot la dreptul oricărei persoane la judecarea cauzei sale în mod echitabil și într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Obiectul de reglementare al Legii nr. 137/2002 îl constituie măsurile ce se impun pentru accelerarea privatizării. Înfăptuirea privatizării într-un ritm accelerat reprezintă un interes general major, ceea ce impune ca toate litigiile care se ivesc pe parcurs, putând determina împiedicarea ori întârzierea procesului de privatizare, să fie soluționate și de instanțele judecătorești cu celeritate.

Art. 40 din Legea nr. 137/2002 reglementează competența și procedura de judecată, fiind respectate prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2). Faptul că această normă derogă de la regulile dreptului comun nu încalcă niciun text din Constituție.

Textul de lege supus controlului de constituționalitate prevede judecarea „*de urgență și cu precădere*” pentru toate cererile prin care se atacă o operațiune sau un act prevăzut de

legislația din domeniul privatizării. Soluționarea mai operativă a anumitor cauze ce prezintă un interes special nu afectează calitatea judecății, legalitatea și temeinicia soluției ce se va pronunța.

Sușinerile referitoare la încălcarea art. 21 alin. (3), a art. 24 și art. 44 din Constituție, precum și a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt neîntemeiate, deoarece reglementările criticate se aplică deopotrivă tuturor părților aflate în litigiu, care se bucură de șanse egale pentru a-și susține apărarea și a-și administra probele, cât și pentru a se folosi de toate garanțiile și mijloacele procedurale care condiționează desfășurarea unui proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, fără ca vreuna dintre acestea să fie favorizată.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lactis” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 9.510/2006 al Tribunalului Iași — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 656

din 28 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (5), art. 180¹ alin (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (5), ale art. 180¹ alin. (3) din Legea nr. 19/2000 și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005, excepție ridicată de Ovidiu Marinescu

Constantin în Dosarul nr. 37.295/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea excepției, deoarece, în baza dispozițiilor legale criticate, Legea nr. 19/2000 se aplică retroactiv. Se creează, astfel, o discriminare între categoriile de pensionari, întrucât punctajul echivalent, la data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, este recunoscut, discriminatoriu, doar pentru o categorie de pensionari.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

arătând că efectele Legii nr. 19/2000 se produc pentru viitor, iar dispozițiile legale criticate nu sunt discriminatorii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 37.295/3/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (5), ale art. 180¹ alin. (3) din Legea nr. 19/2000 și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005**, excepție ridicată de Ovidiu Marinescu Constantin în cauza ce are ca obiect judecarea contestației la decizia de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate au caracter retroactiv, pentru că permit modificarea punctajului echivalat pentru pensiile stabilite anterior intrării în vigoare a legii și prevăd calcularea și plata pensiei după o lege care nu exista la data pensionării. Totodată, susține că aceleași prevederi legale sunt discriminatorii, prin faptul că recunosc punctajul echivalat la data intrării în vigoare a legii numai pentru o anumită categorie de pensionari.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât nu încalcă principiul neretroactivității legii și al egalității în drepturi.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Apreciază că art. 180 alin. (5) și art. 180¹ alin. (3) din Legea nr. 19/2000 nu contravin art. 16 alin. (1) din Constituție, având în vedere situațiile deosebite în care se află diferitele categorii de pensionari. În acest sens, este menționată jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece efectele lor se produc numai pentru viitor și se aplică în mod uniform tuturor persoanelor aflate în situații identice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 180 alin. (5) și ale art. 180¹ alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de

asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 338/2002, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 30 martie 2001, respectiv nr. 446 din 25 iunie 2002, precum și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 7 februarie 2005, aprobată și modificată prin Legea nr. 78/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 11 aprilie 2005. Aceste dispoziții legale sunt:

— Art. 180: „[...]”

(5) *Punctajul mediu anual și punctajul mediu estimat se pot corecta corespunzător recorelării prevăzute la art. 168 alin. (3)—(5).*”

— Art. 180¹: „[...]”

(3) *În situațiile reglementate la alin. (1) și (2) se păstrează în plată drepturile stabilite în baza legislației anterioare intrării în vigoare a prezentei legi.*”

— Art. 6: „[...]”

(2) *În situația în care cuantumul pensiei aferent noului punctaj determinat este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține cuantumul convenit sau aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, se va obține un cuantum al pensiei mai mare decât acesta.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la neretroactivitatea legii, respectiv la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Legea nr. 19/2000 a prevăzut recalcularea pensiilor stabilite anterior în scopul eliminării diferențelor inechitabile între cuantumul pensiilor stabilite pe baza legislației anterioare și cel rezultat după noua metodologie de calcul. Inițial s-a prevăzut estimarea punctajului pensionarilor existenți prin raportarea cuantumului pensiilor anterior stabilite la valoarea unui punct de pensie, stabilită la data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, iar ulterior, în cadrul operațiunii de recalculare, s-a prevăzut determinarea punctajului conform noii reglementări legale.

Între punctajul estimat și cel determinat prin calcul au putut apărea diferențe, influențând și cuantumul pensiei acordate, dar atât Legea nr. 19/2000, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 au prevăzut că, în toate cazurile, se menține în plată cuantumul mai avantajos, neputându-se diminua cuantumul convenit sau aflat în plată, acesta putându-se menține până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, se va obține un cuantum al pensiei mai mare decât acesta.

Operațiunea de recalculare a pensiilor a vizat, în mod necesar, trecutul, pentru că stagiile de cotizare au fost anterior realizate, dar a produs efecte numai pentru viitor, fără a aduce atingere principiului neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție.

Curtea reține că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate prin invocarea art. 16 alin. (1) din Constituție. Art. 180¹ alin. (3) din Legea nr. 19/2000 se referă la magistrații pensionari ale căror drepturi de pensie au fost

stabilite pe baza unei legi speciale. Potrivit art. 47 alin. (2) din Constituție, criteriile și condițiile acordării pensiei și altor drepturi de asigurări sociale se stabilesc prin lege. Legiuitorul este în drept ca pentru anumite categorii socioprofesionale, în

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

considerarea situației lor deosebite, să stabilească reguli diferite, fără ca prin aceasta să instituie privilegii sau discriminări. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (5), art. 180¹ alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Ovidiu Marinescu Constantin în Dosarul nr. 37.295/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 662

din 4 iulie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 4 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Jușcă, Marian Victor Jușcă și Ion Gușoi în Dosarul nr. 4.904/109/2006 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și, respectiv, de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 369/35/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 19 iunie 2007 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, în urma deliberărilor, Curtea a dispus amânarea pronunțării, succesiv, pentru data de 26 iunie 2007 și 4 iulie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 100/R din 13 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.904/109/2006, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Constantin Jușcă, Marian Victor Jușcă și Ion Gușoi în dosarul menționat.

Prin Încheierea din 22 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 369/35/2007, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Constantin Jușcă, Marian Victor Jușcă și Ion Gușoi susțin că limitarea dreptului persoanelor prevăzute în art. 362 din Codul de procedură penală de a declara recurs împotriva deciziei pronunțate în apel, chiar dacă nu au folosit apelul, contravine dispozițiilor constituționale privind egalitatea în drepturi, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Se arată în acest sens că „legiuitorul nu poate suprima dreptul substanțial al unei părți interesate de a exercita căile de atac și nici nu poate restrânge exercițiul acestui drept decât în condițiile restrictive stabilite prin art. 53 din Constituție.”

Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea susține că limitarea dreptului procurorului de a declara recurs împotriva deciziei pronunțate în apel, dacă nu a folosit apelul, contravine

dispozițiilor constituționale ale art. 129 privind *Folosirea căilor de atac* și ale art. 131 referitoare la *Rolul Ministerului Public*. Se arată în acest sens că, atunci când, indiferent de motiv, procurorul care a participat la judecata în fond nu a declarat apel, singura posibilitate efectivă a procurorului care a participat la judecarea cauzei în apel de a apăra drepturile și libertățile unei persoane este aceea de a declara recurs. Or, „odată ce Ministerul Public este obligat să acționeze în apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor, nu i se poate restrânge posibilitatea de a ataca o hotărâre greșită pentru simplul fapt că alt procuror de la un parchet ierarhic inferior a omis să atace sentința penală, cu apel, în paralel cu partea”. În opinia autorului excepției, legiuitorul a dat Ministerului Public un drept plenar de apel, iar, în acord cu art. 131 alin. (1) din Constituție, ar trebui recunoscut expres dreptul plenar al procurorului inclusiv în privința căii de atac a recursului.

Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile legale criticate fiind, în opinia instanței, constituționale.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, în cazul neexercitării căii de atac a apelului, chiar dacă hotărârile pronunțate ar fi netemeinice și nelegale, procurorul are posibilitatea să folosească celelalte căi de atac prevăzute de Codul de procedură penală pentru reformarea hotărârilor. Totodată, se arată că printre principiile care stau la baza organizării Ministerului Public se află și cel al controlului ierarhic și al subordonării ierarhice, principii potrivit cărora chiar și activitatea procurorului de ședință care face parte din secția judiciară a parchetului poate fi verificată de către procurorul ierarhic superior, iar în acest mod eventualele erori săvârșite pot fi îndreptate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Arată că Ministerul Public este organul autorității judecătorești care reprezintă în activitatea judiciară interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, iar în exercitarea acestor atribuții procurorul poate exercita și căile de atac, însă numai în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 385¹ alin. 4 din Codul de procedură penală, potrivit căruia: *„Nu pot fi atacate cu recurs sentințele în privința cărora persoanele prevăzute în art. 362 nu au folosit calea apelului ori când apelul a fost retras, dacă legea prevede această cale de atac. Persoanele prevăzute în art. 362 pot declara recurs împotriva deciziei pronunțate în apel, chiar dacă nu au folosit apelul, dacă prin decizia pronunțată în apel a fost modificată soluția din sentință și numai cu privire la această modificare”*.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 referitoare la *„Egalitatea în drepturi”*, ale art. 21 referitoare la *„Accesul liber la justiție”* și la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind *„Dreptul la apărare”*, ale art. 53 referitoare la *„Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”*, ale art. 124 referitoare la *„Înfăptuirea justiției”*, ale art. 129 privind *„Folosirea căilor de atac”* și ale art. 131 referitoare la *„Rolul Ministerului Public”*. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru considerentele ce vor fi expuse în cele ce urmează:

Astfel, contrar susținerilor autorilor excepției, textul de lege criticat, care stabilește ce sentințe nu pot fi atacate cu recurs, dă expresie prevederilor constituționale referitoare la folosirea căilor de atac. Așa cum a mai statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004, instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului. Acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la *„condițiile legii”*, atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea *„sunt prevăzute numai de lege”*.

Referitor la încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, invocată de autorii excepției, Curtea Constituțională a statuat că nu este contrară principiului egalității instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor, condiție îndeplinită de textul de lege criticat în prezenta cauză.

De asemenea, prevederile de lege criticate nu încalcă dreptul la un proces echitabil, reglementat de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, respectiv de art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și nici prevederile constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât nu „suprimă” dreptul părților interesate de a exercita calea de atac a recursului. Dimpotrivă, acestea oferă posibilitatea pentru părțile care nu au folosit calea de atac a apelului de a declara recurs împotriva deciziei pronunțate în apel, dacă prin decizia pronunțată în apel a fost modificată soluția din sentința instanței de fond.

Curtea constată, totodată, că art. 385¹ alin. 4 din Codul de procedură penală nu contravine nici art. 124 din Legea

fundamentală. Stabilirea de către legiuitor, în temeiul prerogativelor conferite acestuia de dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, a unor reguli procedurale privind sentințele ce pot fi atacate cu recurs nu este de natură să aducă atingere principiului constituțional ce consacră unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției, atât timp cât aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare.

În sfârșit, dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile art. 131 din Legea fundamentală, privind rolul Ministerului Public. Tocmai în aplicarea acestui text constituțional, Ministerului Public, prin procurori, îi revine sarcina de a apăra ordinea de drept, drepturile și libertățile cetățenești și de a reprezenta interesele societății. Eventualele erori sau omisiuni ce pot interveni în activitatea procurorilor, la care se referă Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea în motivarea excepției, nu pot constitui temei pentru declararea neconstituționalității textului de lege criticat. În plus, Ministerul

Public are deplina libertate de a-și exercita rolul său constituțional prin promovarea celorlalte căi de atac prevăzute de Codul de procedură penală.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra constituționalității art. 385¹ din Codul de procedură penală. Astfel, prin Decizia nr. 779 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 16 ianuarie 2007, Curtea a statuat că aceste prevederi nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 124 alin. (2) conform căruia justiția este unică, egală și imparțială pentru toți.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția și considerentele ce au fundamentat decizia mai sus menționată sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

Cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Jușcă, Marian Victor Jușcă și Ion Gușoi în Dosarul nr. 4.904/109/2006 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și, respectiv, de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 369/35/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 iulie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 664

din 5 iulie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

în Dosarul nr. 98/P/2006 al Tribunalului pentru Minori și Familie Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 și ale art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dinu Cătălin Laurențiu

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 98/P/2006, **Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 și ale art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Dinu Cătălin Laurențiu în cadrul judecării recursului declarat de autorul excepției împotriva deciziei penale privind soluționarea contestației la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 24 din Constituție, deoarece reglementarea privind posibilitatea instanțelor de a înlocui avocatul ales prin măsuri judiciare lipsește de conținut „dreptul fundamental al unei persoane supuse rigorilor procesului penal de a-și alege singură avocatul.” În cauză, prin Încheierea din 20 noiembrie 2006, Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov a dispus sancționarea avocatului ales al autorului excepției pe considerentul că, deși era bolnav, n-a asigurat substituirea sa de către un alt avocat. Se mai susține că, sub imperiul acestor reglementări, substituirea avocatului ales cu un altul desemnat de acesta, fără acordul inculpatului, face ca unul dintre elementele definitorii ale contractului de asistență judiciară, și anume caracterul *intuitu personae* să dispară, iar dreptul la apărare al inculpatului să fie golit de conținut.

Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că prevederile criticate se impun pentru a nu tergiversa judecarea cauzei și a nu se ajunge la exercitarea cu rea-credință de către părți a drepturilor procesuale conferite de lege. Totodată, cauzele penale trebuie soluționate cu celeritate.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu aduce atingere prevederilor constituționale privind dreptul la apărare, ci le garantează, tocmai pentru asigurarea celerității procesului penal.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, se arată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul stabilește procedura de judecată. Dispozițiile legale criticate nu reprezintă un obstacol, ci asigură inculpatului un apărător din oficiu atunci când acesta nu are posibilitatea să beneficieze de serviciile unui avocat ales. În ceea ce privește sancționarea pentru lipsa nejustificată a apărătorului fără a i se asigura substituirea, aceasta nu constituie o încălcare a art. 24 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 171 alin. 4 și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 171 „Asistența învinuitului sau a inculpatului” [...] alin. 4: „*Când asistența juridică este obligatorie, dacă învinuitul sau inculpatul nu și-a ales un apărător, se iau măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu.*”

— Art. 198 „Abateri judiciare” [...] alin. (3): „*Lipsa nejustificată a apărătorului ales sau desemnat din oficiu fără a asigura substituirea, în condițiile legii, ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura apărarea se sancționează cu amendă judiciară de la 500 la 5000 lei.*”

Autorul excepției susține că prin aceste dispoziții legale se încalcă art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În cazul dedus analizei sale, Curtea observă că cele două texte legale criticate stabilesc situații diferite. Primul se referă la asistența juridică a învinuitului sau a inculpatului când aceasta este obligatorie și prevede obligația instanței de a lua măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu. Celălalt text de lege reglementează abaterile judiciare și prevede sancționarea apărătorului ales sau desemnat din oficiu în cazul lipsei nejustificate a acestuia, fără a asigura substituirea ori înlocuirea, sau al refuzului acestuia de a asigura apărarea. Ambele texte de lege asigură, însă, învinuitului sau inculpatului, când asistența juridică este obligatorie, ca aceasta să se realizeze de către un apărător ales sau desemnat din oficiu. De asemenea, fie că asistența juridică se realizează de un apărător ales, fie de către un apărător desemnat din oficiu, învinuitul sau inculpatul beneficiază, în egală măsură, de toate mijloacele de apărare prevăzute de lege. Este îndeplinită, astfel, dispoziția constituțională referitoare la garantarea dreptului la apărare. Totodată, este respectată prevederea art. 24 alin. (2) din Constituție referitoare la dreptul părților de a fi asistate de un avocat ales sau numit din oficiu.

În legătură cu susținerile autorului excepției referitoare la „posibilitatea instanțelor, în baza textului legal, de a înlocui avocatul ales prin măsuri judiciare” sau la „substituirea avocatului ales cu un altul desemnat de acesta”, Curtea constată că acestea constituie aspecte legate de interpretarea și aplicarea legii, fiind de competența instanțelor de judecată.

În consecință, Curtea reține că invocarea încălcării dreptului la apărare în situațiile analizate este lipsită de teme.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra prevederilor criticate din Codul de procedură penală, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 80 din 2 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 21 februarie 2006, a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 4.

Totodată, prin Decizia nr. 332 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2007, respingând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională a constatat că și acestea sunt constituționale, neîngrădind cu nimic dreptul constituțional la apărare. Textul în cauză sancționează comportamentul abuziv al apărătorului ales

și nu vatămă în niciun mod persoana care beneficiază de asistența sa judiciară. modifica jurisprudența în materie a Curții, rezultă că atât soluția, cât și considerentele ce au stat la baza acestora se mențin și în prezenta cauză.

Întrucât față de excepțiile de neconstituționalitate soluționate prin deciziile amintite nu au intervenit elemente noi, de natură a

modifica jurisprudența în materie a Curții, rezultă că atât soluția, cât și considerentele ce au stat la baza acestora se mențin și în prezenta cauză.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dinu Cătălin Laurențiu în Dosarul nr. 98/P/2006 al Tribunalului pentru Minori și Familie Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

